

ТОМО В. ОДАЛОВИЋ*
Висока школа струковних студија
Београд

УДК 341.4:341.6
Монографска студија
Примљен: 23.01.2016
Одобен: 17.02.2016
Страна: 369-379

АНАЛИЗА ЛЕГИТИМИТЕТА МЕЂУНАРОДНОГ КРИВИЧНОГ ТРИБУНАЛА ЗА БИВШУ ЈУГОСЛАВИЈУ

Сажетак: Дешавања током рата на просторима бивше Југославије узроковала су оснивање Међународног кривичног суда за бившу Југославију (ICTY) ради суђења лицима одговорним за озбиљне повреде међународног хуманитарног права. Овај ад хос суд је осим суђења имао и мисију да својим пресудама оконча један трагичан период и да допринесе стварању трајног мира на овим просторима. Међутим данас, 22 године од његовог оснивања, анализом свега што је урађено до сада, можемо видети да је овај суд веома далеко од утопијског идеала међународне правде и да је управо својим необјективним, пристрасним и селективним приступом изгубио легитимитет за доношење било какве пресуде а поготову оне која треба да допринесе смиривању тензија на овим просторима.

Кључне речи: Легитимитет, необјективност, анализа, пресуда, Међународни кривични суд

Уводна разматрања

Последица сукоба у бившој Југославији били су најстрашнији злочини почињени у Европи од Другог светског рата. Извештаји о масовним погубљењима, убиствима, мучењима, силовањима и пљачкању који су вршени на овом подручју скренули су пажњу целој међународној заједници. Међународна заједница је предвиђала од најстаријих времена, па све до данашњих дана различите облике помоћи и сарадње у циљу кривичног прогона и кажњавања учинилаца најтежих међународних кривичних дела којима се на најтежи, најгрубљи начин крше правила међународног права и повређују или угрожавању човечност и друга добра заштићена међународним системом правних прописа.¹ Управо то су били разлози да Савет безбедности Уједињених нација 25. маја 1993. године, резолуцијом број 827, а на основу главе VII Повеље Уједи-

* t.odalovic@bbs.edu.rs

¹ Војислав Ђурђић и Драган Јовашевић, *Међународно кривично право*, Номос, Београд, 2003, стр. 31-36.

њених нација оснује Трибунал за гоњење лица одговорних за озбиљне повреде међународног хуманитарног права извршене на тлу бивше СФР Југославије од 1991. године са седиштем у Холандском граду Хагу. Оснивајући овај трибунал, Савет безбедности је као правни основ узео главу VII Повеље ОУН што значи да је оснивање Трибунала изједначено са принудном мером ради успостављања и очувања међународног мира. Такође, узет је у обзир и члан 29. Повеље ОУН који овлашћује Савет безбедности да оснива своја помоћна тела ради обављања своје делатности.² Посматрано са аспекта међународне правде и потребе да се на глобалном нивоу предупреду и санкционишу недопустива понашања појединаца и колективитета, имајући у виду најтежа кривична дела која на међународном нивоу, инкриминишу бројне међународне конвенције и правна правила релевантних међународних организација, и у овом случају огледало се остварење цивилизацијске тековине, привођења правди и санкционисања починиоца најтежих међународних кривичних дела која не застаревају. И ако се у осећањима појединаца па и припадника читавог колективитета, дало наслутити да постоји извесна селективност и умешаност политичких а не стриктно правних интереса у односу на бројна кршења међународно-кривично правног поретка, устројеног након пошаста II светског рата, а извршених у оквиру различитог историјског и социолошког контекста, на простору неуралгичних тачака читавог света (Кореја, Вијетнам, Алжир, Индонезија, Конго, Ирак, Либија, Сомалија, Сирија итд.) ипак се веровало да ће међународно-кривична одговорност, као цивилизацијска тековина, и у овом конкретном случају бити легално реализована. У којој мери су испоштовани стандарди међународног, кривично-правног легалитета, а у којој мери је интуиција грађана са простора бивше СФР Југославије а посебно Србије, била исправна или не, претензија је овог рада да расветли и укаже на чињенице.

Надлежност, организација и поступак пред Међународним кривичним трибуналом за бившу Југославију

Трибунал за бившу Југославију надлежан је за три међународна кривична дела: ратни злочин, злочин против човечности и геноцид. Временски и територијално трибунал је надлежан за наведена кривична дела која су учињена на територији бивше Југославије, почев од 1991. године. Са аспекта организације, Трибунал чине следећи органи: 1) судска већа (претресно и жалбено), 2) тужилаштво, 3) секретаријат трибунала. Судије Трибунала долазе из разних правних система и требало би да у Међународни кривични суд доносе богатство стручног знања из области права, као и широк спектар искустава и перспектива. Статут Трибунала каже да су судије непристрасне и честите особе високих моралних квалитета које поседују квалификације потребне за избор на највише правосудне функције, те искуство у кривичном и међународном праву, укључујући међународно хуманитарно право и људска права. Већа чине

² Зоран Стојановић, *Међународно кривично право*, Graficolor, Београд, 2012, стр. 119.

три претресна већа и Жалбено веће. У раду им помажу тимови правне подршке судским већима. Они се састоје од бројних правника, које упошљава Секретаријат, који помажу судијама у истраживачком раду, припреми и вођењу поступака као и у учешћу у састављању правних докумената. Свако претресно веће се састоји од троје сталних судија и максимално шест судија *ad litem* истовремено. Судије *ad litem* именује генерални секретар ОУН на захтев председника Трибунала, а именују се за једно или више конкретних суђења, чиме се омогућава ефикасније коришћење ресурса у складу с променама у броја поступака. Члан 12 Статута Трибунала дозвољава именовање највише 12 судија *ad litem*.

За сваки предмет се одређује троје судија, а барем један судија по предмету мора бити стални судија. Свако претресно веће може бити подељено у највише три секције од по троје судија, коју чине сталне судије и судије *ad litem*. Поједине секције имају исте надлежности и одговорности као и претресна већа. Претресно веће је дужно да осигура да свако суђење буде правично, експедитивно и да се води у складу с Правилником о поступку и доказима Трибунала, и с пуним поштовањем права оптуженог и одговарајућом бригом за заштиту жртава и сведока.

Жалбено веће се састоји од седам сталних судија, од којих је петоро сталних судија Трибунала и двоје сталних судија Међународног кривичног суда за Руанду. О свакој жалби суди и пресуђује вијеће од пет судија Жалбеног вијећа. Председник и потпредседник Трибунала бирају се из редова судија овог суда. Председник Трибунала бира се већином гласова сталних судија, на рок од две године и може обновити мандат само једном. Председник надзире рад Жалбеног већа, и задужен је за именовање судија у Жалбено веће и претресна већа. Председник, осим тога, председава свим пленарним седницама Трибунала, координира рад судских већа и надзире рад Секретаријата, издаје упутства за рад у којима се разрађују детаљни аспекти вођења поступака пред Трибунала. Председник обавља дипломатске и политичке функције везане за рад Трибунала, и надзире рад секретара Суда када овај обавља функцију посредника у комуникацији Трибунала. Према Статуту, председник има обавезу подношења годишњег извештаја о раду Трибунала Генералној скупштини, као и обавезу да Савету безбедности доставља детаљне шестомесечне извештаје у којима износи оцену напретка оствареног у провођењу стратегије окончања рада Суда. Тренутни председник Трибунала је судија *Carmel Agius* са Малте који је именован за председника Међународног кривичног суда 17. новембра 2015. године. Судија *Agius* је именован за судију Трибунала 2001. године, а функцију потпредседника обављао је од 2011. до 2015. године. Потпредседник се такође бира из редова сталних судија већином гласова тих судија. Потпредседник се бира истовремено и на исти рок као и председник. Као и председник, потпредседник Трибунала може бити реизабран само једном. Потпредседник обавља дужности председника у случају његовог одсуства или спречености да обавља дужност, те може бити члан претресног или Жалбеног већа. Тужилаштво је заједно са Судским већима и Секретаријатом један од три органа Међународног суда. Тужилаштво има мандат да врши истраге и кривично гони особе одговорне за тешка кршења међународног хуманитарног права

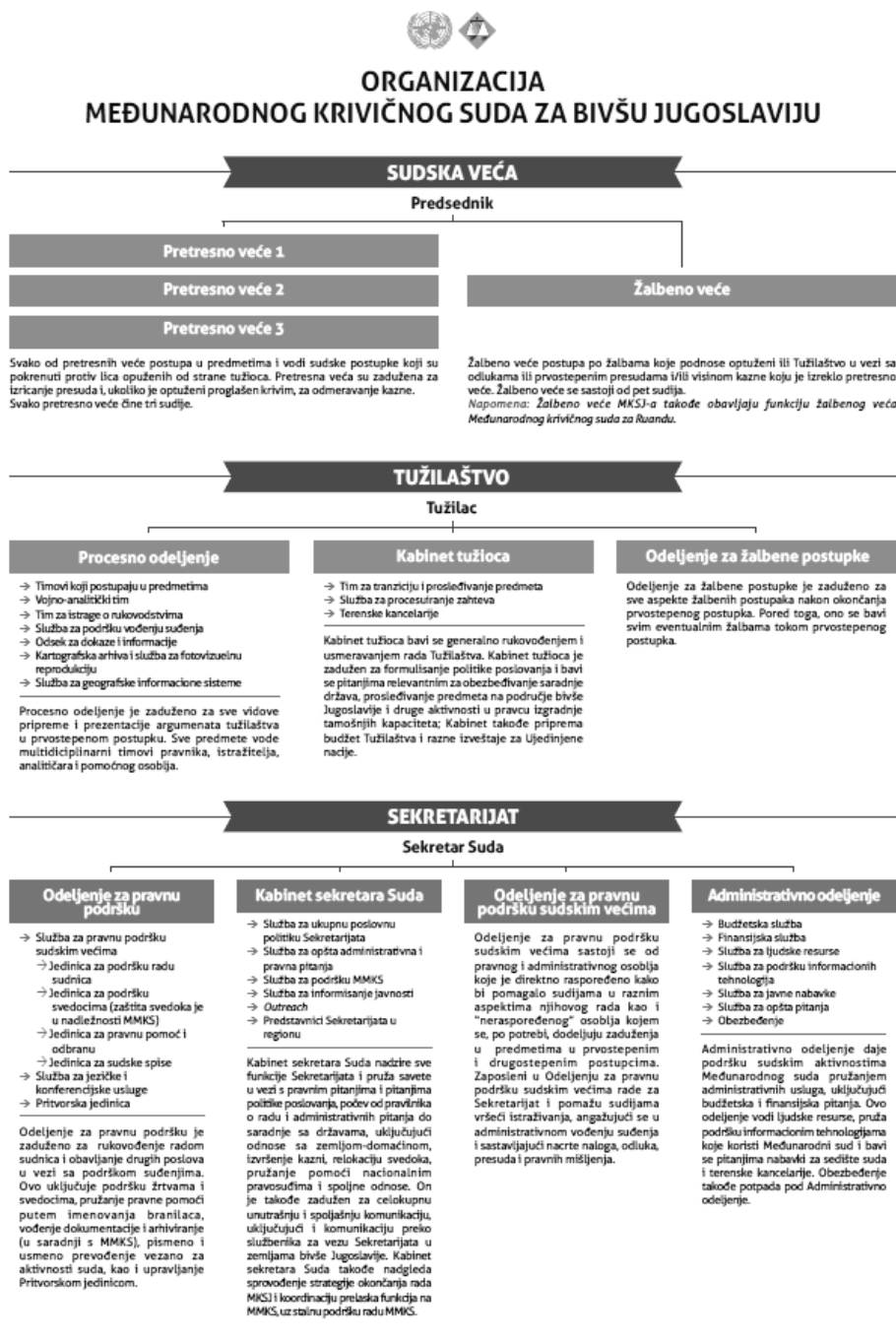
почињена на територији бивше Југославије након 1. јануара 1991. године. Тужилаштво води тужилац којег поставља Савет безбедности на четворогодишњи мандат уз могућност реизбора. Тужилац је независан и не тражи нити добија инструкције од спољних фактора као што су владе или међународне организације, нити од друга два органа Међународног суда. У складу с резолуцијама Савета безбедности и Трибунала, државе чланице ОУН имају обавезу да сарађују са Тужилашвом у истрагама и кривичним гоњењима. Посао тужиоца састоји се из два дела: да истражује злочине и износи доказе током суђења и касније, уколико је то потребно, у жалбеном поступку. Током година, фокус рада Тужилаштва пребачен је са истрага на кривично гоњење.³ Два најважнија акта на којима се заснива рад Трибунала су Статут и Правила поступка и доказивања. Сам Статут Трибунала има 34 члана. Статут Трибунала је резултат двоструких компромиса, између права и политике и између кривичноправног и међународноправног приступа.⁴ Оснивање трибунала и њихов рад изазвали су у теорији и пракси велике поделе, које иду од пружања пуне подршке овим телима, до изражавања озбиљних критика. Ближе гледајући, могло би се приметити да се приговори тичу три момента: 1) начина оснивања трибунала, 2) конкретних решења и 3) праксе.⁵ Из горе наведеног приказа саме организације Трибунала, можемо стећи утисак да је у питању једна озбиљно формирана, независна и непристрасна институција, међутим да ли је то баш тако и колико је Трибунал допринео стварању трајног мира на овим просторима, тема је којом ћемо се бавити у наставку овог рада сходно бројним индикацијама које доказују супротно.

³ <http://www.icty.org/bcs/o-mksj/tuzilastvo/02/12/2015>.

⁴ Н. Nishihara, *Internationale Strafgerichtsbarkeit In: Krise des Strafrechts und der Kriminalwissenschaften?* (Hrsg.: H.J. Hirsch), Berlin, 2001, p. 367.

⁵ Борис Кривокапић, *Међународни кривични трибунали за бившу Југославију и Руанду – pro et contra*, Страни правни живот, 1-3/1996, стр. 43-55.

Слика 1. Шематски приказ организације Трибунала

Аналитика и дилема легитимитета

Шта заправо представља легитимитет? Управо одговор на ово питање је главни предуслов за његову анализу која је ће бити представљена у овом раду. Легитимитет је појам који се обично употребљава у правним и политичким наукама и обично се узима да представља законитост, заснованост на праву, праведност, правилност итд. Римска богиња правде Јуститија (*Iustitia*) у једној руци држи кантар да измери да ли је ко и колико одговоран, а у другој мач, да казни кривца. Међутим, можемо приметити да су јој очи везане. То је управо зато што је правда слепа. Правда мора бити иста за свакога, јер ако то није случај онда нема ни правде. Селективна правда је често најгора неправда. Да ли је у случају Хашког трибунала правда иста за све, да ли је селективна и да ли је Трибунал изгубио легитимитет управо кршећи ова два принципа, покушаћемо да утврдимо правном анализом досадашњег рада Трибунала. Трибунал за гоњење лица одговорних за озбиљне повреде међународног хуманитарног права извршене на тлу бивше СФР Југославије од 1991. године, гласи пун назив суда који је формиран 25. маја 1993. године, резолуцијом број 827, а на основу главе VII Повеље Уједињених нација. На основу члана 29. Повеље ОУН Савет безбедности има право да оснива своја помоћна тела ради обављања своје делатности. Постојање оваквог правног основа и овлашћења Савета безбедности да образује *ad hoc* трибунале је споран. Наиме, Савет безбедности може да доноси одлуке само у границама своје надлежности, а ни у једној одредби Повеље ОУН не помиње се његова надлежност за стварање међународних, а поготово не кривичних судова.⁶ Кривични суд не може имати карактер помоћног тела Савета безбедности, јер се та тела не могу формирати за послове за које ни сам Савет безбедности није надлежан. Оснивање овог Трибунала представља принудну меру ради успостављања и очувања међународног мира, међутим италијански професор међународног права Бернандини (*Bernardini*) разматрајући питање овлашћења Савета безбедности да оснује Трибунал као и његове праве циљеве, тврди да се иза УН, а нарочито Савета безбедности скрива једнострана доминација неких држава у свету, те да је веома уочљива селективност при избору ситуација које се сматрају опасним по мир. Он такође тврди да се с муком успева прикрити прави циљ да се, између осталог коришћењем аргумената који су наизглед племенити, елеминишу оне ситуације које представљају препреку за остваривање жељене доминације светом, односно ситуације које у неком смислу представљају отпор. Дисторзија права као инструмента коју треба разоткрити служи да се сузбије отпор.⁷ Да ли је међународни мир био угрожен у Кореји, Вијетнаму, Алжиру, Индонезији, Ираку, Либији, Сомалији, Сирији и у многим другим земљама које су биле погођене ратним вихором и у којима су такође почињени најстрашнији злочини, по мишљењу ствараоца Трибунала и креатора новог светског порет-

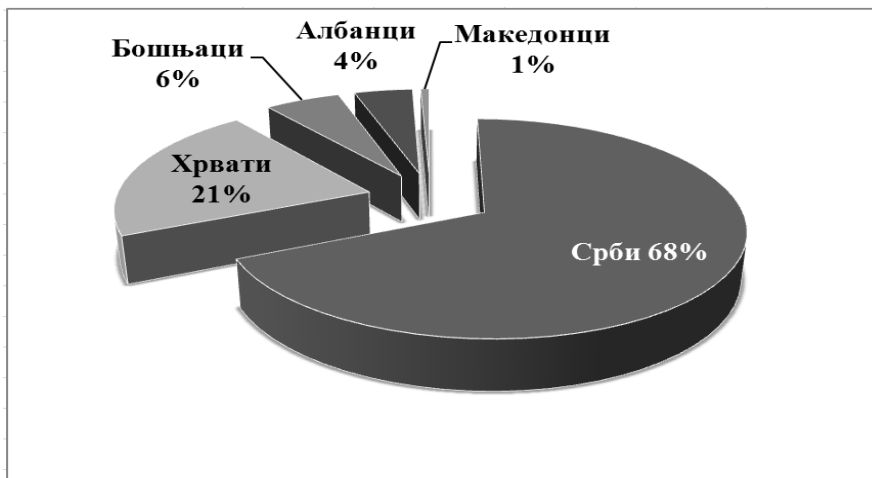
⁶ Момир Милојевић, *Оснивање међународног кривичног суда*, Београд, 1997, стр. 104.

⁷ Aldo Bernardini, *Il „Tribunale penale internazionale“ per la (ex) Jugoslavia: considerazioni giuridiche, I diritti del uomo*, IV, Roma, 1993, str. 25.

ка, није. Иако је Статутом Трибунала установљена његова надлежност за међународна кривична дела: ратни злочин, злочин против човечности и геноцид, то није случај са међународним кривичним делом злочин против мира, иако ово дело спада у једно од најтежих. Више је него очигледно да су *ad hoc* судови формиран на основу огромне политичке позадине која не сме бити основ и оквир за оснивање кривичног суда. Из горе наведеног можемо рећи да Хашки трибунал нема чврст ослонац ни у Повељи УН, као ни у наведеним разлозима за оснивање. Управо ти недостаци су касније произвели последице и у раду Трибунала. Једне страна у сукобу је доведена у много лошији положај у односу на друге. Нису се узимале у обзир чињенице да се радило о савезној држави, која је у време почетка сукоба, још увек постојала. Међу највећим пропустима у раду Трибунала је и селективна примену правних стандарда, недопустива дужина притвора, кршење претпоставке невиности и коришћење овог суда за остварење политичких циљева великих сила. Селективна примена правде најбоље се огледа у статистичким подацима, па је тако за 22 године постојања, Хашки трибунал подигао оптужницу против укупно 161 особе и то 110 Срба, 34 Хрвата, 9 Бошњака, 7 Албанаца и 1 Македонца. Процентуално, 68% оптужених су Срби, који истовремено чине 76 % осуђених. На Србе се односи и 80 % свих изречених казни и свих пет изречених доживотних робија. Правоснажно или неправоснажно, досад су осуђена 82 оптуженика, на укупну казну од 1.215 година затвора: 62 Србина – 974,5 година затвора, плус пет доживотних, 12 Хрвата – 166 година затвора, пет Бошњака – 43,5 година, два Албанца на 19 и Македонац на 12 година затвора. За 12 оптуженика – по шест Хрвата и Срба – у току је суђење пред првостепеним већем или чекају првостепену пресуду. Прва Хашка оптужница подигнута је 7. новембра 1994, против Драгана Николића, команданта логора Сушица у источној БиХ. Николић је осуђен на 20 година затвора, а казну издржава у Италији. Први претрес у судници Хашког трибунала одржан је 8. новембра 1994. у случају Душка Тадића, који је проглашен кривим и осуђен на 20 година затвора, а казну је издржавао у Немачкој. Данас је на слободи. Прва пресуда донета је против Дражена Ердемовића, војника Војске РС који је, који је крајем новембра 1996. године осуђен на десет година затвора, а годину и по касније, одлуком жалбеног већа на пет година. Средином 1999. године, у време НАТО бомбардовања, Трибунал је подигао прву оптужницу против једног актуелног шефа државе – председника СРЈ Слободана Милошевића, теретећи га за злочине на Косову и Метохији. Милошевић је преминуо у затворској јединици Трибунала, 11. марта 2006. Једина жена коју је Трибунал оптужио и осудио јесте Биљана Плавшић, бивша председница РС. Она је после нагодбе са тужилашвом 2003. осуђена на 11 година затвора. Две трећине те казне је одслужила, у Хилсенбергу у Шведској. На слободи је од октобра 2009. године. Са тужилашвом се, поред Плавшићеве, нагодило још 19 оптужених, међу којима Милан Бабић, Дражен Ердемовић, Драган Зеленовић, Дамир Дошен, Драган Николић... На најстрожу, доживотну казну робије, Трибунал је осудио команданта Сарајевско-романијског корпуса Станислава Галића, а у првостепеним пресудама Милана Лукића, Вујадина Поповића, Љубишу Беару и Здравка Толимира. Осуђени

Срби издржавају казну затвора у 12 од укупно 17 држава са којима је Хашки трибунал потписао споразуме о издржавању казни. Правосудним органима држава бивше Југославије, углавном БиХ, Трибунал је уступио на процесуирање 11 оптужених. Готово сви који су се нашли на оптужници Хашког тужилаштва (више од 150 људи) провели су барем неколико месеци у притвору у Шевенингену, док су поједини притвореници, као што је Веселин Шљиванчанин, у њему чак издржали и казну – од десет година (ослобођен је после две трећине одслужене казне). Хашки трибунал не раздваја притворенике по националној, верској или другој припадности, тако да се у заједничким просторијама срећу притвореници из различитих делова бивше Југославије, па чак и некадашњи „заклети непријатељи”. Статистика Трибунала показује да је просек старости притвореника готово дупло већи од просека у националним затворима у свету и износи 57,4 године, као и да притвореници највише болују од срчаних тегоба, изазваних што ниским, што високим крвним притиском њих чак 66 одсто. Пре него су стигли у Трибунал, умрло је девет осумњичених, од којих седам Срба. Након пребацивања у Шевенинген умрло је шест особа, од којих су пет Срби. Умрли су Ђорђе Ђукић, Славко Докмановић, Мехмед Алагвић, Милан Ковачевић, Слободан Милошевић и Момир Талић. Током издржавања казне умрле су четири особе. Доле наведени шематски приказ најбоље илуструје пристрасност и селективни приступ Хашког трибунала приликом подизања оптужница.

Дијаграм 1. Подигнуте оптуженце од стране Трибунала према националној припадности изражене у %

Извор: www.icty.org

Наведени дијаграм и остали статистички подаци озбиљно стављају сумњу на декларисану објективност и непристрасност Међународног кривичног суда у Хагу. Да ли ће Срби, данас, а исто тако и кроз на пример 20 година моћи да прихвате то да Хашки трибунал за злочине над њима скоро да уопште никога није осудио, док је био врло ревностан, када се радило о злочинима које су Срби извршили? Интуитивни осећај Срба о „хашкој неп-

равди“, сасвим се добро потврђује кроз статистику коју смо мало пре показали а то никако не доприноси истинском помирењу на овим просторима. Проблем је међутим у томе што ће једна страна радом Хашког трибунала свакако бити незадовољна, па до стварне истине и помирења неће ни доћи. Па су тако Трибуналима у Нирнбергу и Токију приговарали да су делили победничку правду као и да су прекршили начело лагалитета.⁸ Наиме, да би се дошло до истине и помирења, односно до истинског помирења, потребно је да све стране буду макар подједнако и задовољне и незадовољне. Оваквим пресудама та врста равнотеже, а равнотежа је основ правде, ни на који начин није успостављена.⁹ Све ово говори у прилог чињеницама које смо анализирали у овом раду а које несумњиво доказују огромну пристрасност, необјективност, недоследност и селективност Хашког трибунала чије су одлуке изгубиле легитимитет узимајући у обзир све горе наведено. Требало би напоменути да има аутора који у начину оснивања Трибунала, у праву које примењује, као и уопште у његовом раду не виде озбиљније проблеме истичући пре свега да је он реалност, као и да злочин не сме остати некажњен.¹⁰ Један од проблема аналитичког приступа у наукама је тај што он подразумева да се самом анализом стање ствари које се анализирају не мења, тако ни ја као аутор овог рада не гајим илузију да ће овај рад променити, нити битно утицати на промену „политике“ функционисања самог Хашког трибунала али се надам да ће подстаћи на размишљање оне који схватају значај правде и у индивидуалним животима и у колективитету у којем живимо.

Закључак

С обзиром да је предметни рад претендовао да проблематику функционисања Хашког трибунала, формираног да тангира ратове и догађаје на простору бивше СФР Југославије у периоду од 1991. године, обради сходно правној логици и струци, у раду и закључку изнета су запажања која проистичу из чињеница и аналитике онога што је егзактно. Наведено подразумева да се и поред уплива емоција и самог аутора као и претежних осећања већине у оквиру корпуса народа који називамо српским, а која су и као мишљења исказана у бројним анкетама релевантних организација те бројним трибинама одржаним у вези са предметном проблематиком, а која указују на осећање неправде и селективности у примени стандарда међународног кривичног права и правосуђа, све закључци изнети су објективно, претендујући да субјективно не заведе аутора у просторе онога што, са правног аспекта, не можемо означити као егзактно. Наиме, управо потреба да рад задржи научну објективност и несумњиву правну аналитичност, а имајући у виду концизност као стандард форме овог рада, закључци су изведени до нивоа који сматрамо објективним тумачењем чињеница, што је условило да на тему не одговоримо изрично него

⁸ К. Kittichaisaree, *International Criminal Law*, Oxford, 2001, p.19

⁹ Јован Ђирић, *Хашки трибунал између политике и права*, Гораграф, Београд, 2013, стр. 192

¹⁰ Владан Васиљевић, *Злочин и одговорност*, Београд, 1995

до нивоа дилеме. Анализирајући предуслове за формирање Трибунала, имајући у виду историјску генезу злочина на просторима читавог света након завршетка II светског рата, потом сагледавајући нормативни оквир и контекст у којем је извршено доношење и имплементација Закона о сарадњи са Хашким трибуналом, те посебно уочавајући статистику процесуираних лица пред Хашким трибуналом, учили смо следећа запажања и отворили неке дилеме. Уколико је чињенично-правни оквир једини услов реализације онога што називамо међународно-кривичном правдом и основаности сумње да су у одређеним догађањима и сукобима на планетарном простору учињена кривична дела која третирају релевантне међународне конвенције, апсолутно остаје немогућност утврђивања релевантног правног критеријума а тиме и правног разумевања, зашто је „међународна правда“ одлучила да делује (кроз Трибунал) на просторима бивше СФРЈ (због догађаја 90-тих година XX века) а није то учинила у Кореји (50-тих година XX века), Вијетнаму и Индонезији (60-тих година XX века), Авганистану (80-тих година XX века), Ираку (90-тих година XX века), Сирији (последњих четири године) итд. Наиме тек када у разумевање укључимо политичке и економске интересе и контексте, постаје јаснији механизам деловања онога што претендујемо да назовемо „међународном правдом“, али то превазилази оквир овог рада те нећемо улазити у даља разматрања наведеног, осим што можемо констатовати да на међународно-правном аспекту постоји оправдана сумња у селективност правде. Наведено свакако урушава свест о обавезности поштовања цивилизацијских тековина устројених међународним конвенцијама које третирају проблематику међународно-правне кривичне одговорности и вредности које би оне требало да штите а тиме и свест о обавезности поштовања и легитимитета овог међународног суда јер је очигледно да у бројним случајевима кршења онога што називамо међународним правом, међународна заједница није имала правних, политичких или других предуслова да реагује ефикасно и неселективно.

Литература:

1. Đurđić, Vojislav i Jovašević, Dragan (2003): *Međunarodno krivično pravo*, Nomos, Beograd
2. Stojanović, Zoran (2012): *Međunarodno krivično pravo*, Graficolor, Beograd
3. Milojević, Momir (1997): *Osnivanje međunarodnog krivičnog suda*, Beograd
4. Bernardini, Aldo (1993): *Il „Tribunale penale internazionale“ per la (ex) Jugoslavia: considerazioni giuridiche, I diritti del uomo*, IV, Roma
5. Ćirić, Jovan (2013): *Haški tribunal između politike i prava*, Goragraf, Beograd
6. Krivokapić, Boris (1996): *Međunarodni krivični tribunali za bivšu Jugoslaviju i Ruandu – pro et contra*, Strani pravni život
7. Nishihara, H (2001): *Internationale Strafgerichtsbarkeit In: Krise des Strafrechts und der Kriminalwissenschaften? (Hrsg.: H.J. Hirsch)*, Berlin
8. Kittichaisaree, K. (2001): *International Criminal Law*, Oxford
9. Vasiljević, Vladan (1995): *Zločin i odgovornost*, Beograd
10. <http://www.icty.org/bcs/o-mksj/tuzilastvo/02/12/2015>

ANALYSIS OF LEGITIMACY OF THE INTERNATIONAL CRIMINAL TRIBUNAL FOR THE FORMER YUGOSLAVIA

Summary: The events of the war in the former Yugoslavia resulted in the establishment of the International Criminal Court for the former Yugoslavia (ICC) designed to trial persons responsible for serious violations of international humanitarian law. This ad hoc court, unless a trial, has had a mission to, by its verdicts, end one tragic period and to contribute to the creation of lasting peace within this region. But today, 22 years since its establishment, by the analysis of what has been done so far, we can see that this court is very far from the utopian ideal of international justice and that, because of its biased, one-sided and selective approach, contributed has lost its legitimacy for making any verdicts, especially those that should contribute to calming tensions in the region.

Key words: legitimacy, bias, analysis, verdict, the International Criminal Court